

waks. Agga ei olnud sedda mitte kauaks. Temma agga wõttis omma süddame kure wastusse wasto seista ja ellas agga peäle omma pattoello. Agga ühhel päwal läks ta metsa, ja kui ta seal ühhe pu mahha sai rainud; siis tulli se salm temma mele: „Agga kirwes seisab jo pude jure külges; sepärrast igga pu, mis head wilja ei kaäna, raiutakse mahha ja wisatakse tüllesse.“ Ta siis hakkas mõtlema: Ka sinna olled nisuggune pu, üks däl, kes on wäärt, et ta iggaweste hukka lähhaks. Ja ei läinud se mõtte mitte enam temma melest, ja südda tunnistas temmale keif ta pattud ülles ja ni selgeste, et temma sure hõlega nüüd hakkas mõtlema, luida dntfaks sada. Temma pdris nüüd Jummal pole ja ellas jummalakartlikkust sest sadit, ja omma ello otsani.

Armas luggeja, arwa sedda salmikest ka ennesele õddud, ja anna eunast Jõsan

dale, et Temma arm ka sind saaks tehia heaks puuks.

Head lapsed.

Mihkel olli umbest kaksteiskümmed aastat wanna, kui temma issa tedda käskis hoost otsida, mis issa ühhe tallopoia käest olli ostnud, kes teises kihhelfondas ellas, mis liggidel olli, ja sesamma hõbbone olli nüüd karja ma peält ärrakargand. Mihkel käis ühhel kohtal mis temmal wõduras olli ja otsis hoost wõdra karja ma peält, siis tulli temma wasto üks weike tüdruk, kannel wagen käes, mis ta omma kaela rettikloga olli kinni katnud. Mihkel terretas tedda, ja küsis: kuhho ta ni noppeste tahtis miäna? Easse ma lähhän! ütles ta, ma pean ruttama, ennego se leen külmaks saab, mis ma ühhe wanna wabbat naesele wiia, kes mitte kaugele siit ommas